

Scène 2

Opkomst Bruno

Bruno Het was de hele tijd alleen maar donker in Finland. Dag en nacht. En van de taal die ze daar spreken, heb ik geen woord begrepen. In elk land heb je toch tenminste een paar woorden die enigszins herkenbaar zijn, maar er zat niets internationaals meer bij. Het enige woord dat ik onthouden heb, is het woord 'bier': 'Olut. Ik ben tamelijk veel dronken geweest. Op een namiddag, toen het net een beetje licht was geworden, zat ik in zo'n zelfbedieningsrestaurant en ben ik plotseling de tafel stuk gaan krabben. De duisternis, de kou in m'n neusgaten, en ik kon met niemand praten. Dat ik zo nu en dan in een W.C. pot met de initialen van onze firma piste, was al bijna een troost. Ik heb vaak aan je gedacht, Marianne. En aan Stefan. En ik had na al die jaren wat wij nu bij elkaar zijn, voor het eerst het gevoel dat wij bij elkaar horen. Ik werd daar gek van het alleen zijn, gek op een gruwelijke, pijnlijke manier.

Jürgen op.

Bruno Ah, dag Jürgen, hoe is 't?

Jürgen Goed.

Bruno En met uw papa?

Jürgen Ook goed.

Bruno Speelt hij nog altijd toneel?

Jürgen Ja.

Bruno Kan hij daar zijne kost mee verdienen?

Jürgen k'Weet nie.

Bruno Je moet hem zeggen dat hij boterkoeken voor u koopt, dan moet je ze niet altijd hier komen opeten, zonne?

Ik begeer je, Marianne. Ik heb al zo vaak gezegd dat ik van je hou, maar pas nu voel ik me met jou verbonden, ja, op leven en dood.

Marianne En de onderhandelingen?

Bruno Er komen steeds meer bestellingen bij. Als de mensen uit het noorden dan al slecht eten, dan doen ze dat tenminste van ons porselein.

Tegen Stefan. Ah, cadeautje.

Stefan Dank u papa.

Bruno Alstublieft, jongen.

Ze spreken daar niet eens Engels. We moesten via een tolk met elkaar praten – een alleenstaande vrouw met een kind die hier heeft gestudeerd, geloof ik.

Marianne Geloof je?

Bruno Neen, ik weet het zeker natuurlijk. Ze heeft het mij verteld.

Trek de jurk met het décolleté aan, alsjeblieft. Ben je nog altijd graag hier? Ik heradem in ieder geval, als ik hier terugkom.

Stefan zet de televisie uit.

Ben ik anders dan anders?

Bruno Anders dan altijd.

Marianne Hoe bedoel je?

Bruno Je behoort tot een van de weinige mensen van wie je niet bang hoeft te zijn.

Marianne Hoe moet ik dan je vader, die wekenlang in het buitenland was, uitleggen dat...

Ze roept.

Stefan!

Ze maakt van haar handen een toeter.

Stefan!

Het kind blijft naar het toestel staren. De vrouw beweegt haar hand voor zijn ogen heen en weer. Het kind legt zijn hoofd opzij en kijkt met wijd open mond. De vrouw doet haar bontjas aan.

Tweede scène: thuiskomst.

De bel gaat net als Marianne het huis wil verlaten. Bruno staat voor deur met een koffer en een tas in zijn handen. Hij is jonger dan zij. Hij is moe. Ze kijken elkaar lang aan. Dan legt hij zijn hoofd op haar schouder alsof hij ter plekke wil inslapen. Ze neemt de tas en de koffer van hem over. Nu kan hij haar omarmen.

Bruno Het was de hele tijd alleen maar donker in Finland. Dag en nacht. En van de taal die ze daar spreken, heb ik geen woord begrepen. In elk land heb je toch tenminste een paar woorden die enigszins herkenbaar zijn, maar er zat niets internationaals meer bij. Het enige woord dat ik onthouden heb is het woord 'bier': 'olut'. Ik ben tamelijk vaak dronken geweest. Op een namiddag, toen het net een beetje licht was geworden zat ik in zo'n zelfbedieningscafé en ben ik plotseling de tafel stuk gaan krabben. De duisternis, de kou in mijn neusgaten, en ik kon met niemand praten. Dat ik zo nu en dan in een W.C.pot met de initialen van onze firma piste was al bijna een troost. Ik heb daarginds aan je gedacht, Marianne en aan Stefan, en ik had na al die jaren dat wij nu bij elkaar zijn voor het eerst het gevoel dat wij bij elkaar horen. Ik werd daar gek van het alleen zijn, gek op een gruwelijke, pijnlijke manier.

Ik begeer je, Marianne. Ik heb al vaak gezegd dat ik van je hou, maar pas nu voel ik me met jou verbonden, ja, op leven en dood.

Marianne En de onderhandelingen?

Bruno Er komen steeds meer bestellingen bij. Als de mensen uit het noorden dan al slecht eten, dan doen ze dat tenminste van ons porselein.

Hij lacht.

Tegen Stefan. Ah, cadeautje.

Stefan Dank u papa.

Bruno Alstublieft, jongen.

Ze spreken daar niet eens Engels. We moesten via een tolk met elkaar praten, een alleenstaande vrouw met een kind die hier heeft gestudeerd, geloof ik.

Marianne Geloof je?

Bruno Neen, ik weet het zeker natuurlijk. Ze heeft het mij verteld.

Marianne merkt dat ze nog steeds de koffer en de draagtas in haar handen heeft. Ze gaat naar de slaapkamer.

Bruno Trek de jurk met het décolleté aan, alsjeblieft. Ben je nog altijd graag hier? Ik heradem in elk geval als ik hier terugkom.

Marianne glimlacht. Bruno gaat naar de fauteuil waarin Stefan zit te lezen. Het kind leest verder. Slaat slechts na een tijd het boek dicht en loopt naar de kapstok om in alle zakken van Bruno's jas te zoeken of die iets heeft meegebracht.

Marianne komt uit de keuken met een zilveren dienblad met daarop een glas wodka. Bruno pakt het glas van het blad.

Bruno Drink je niets? Ben je vannacht nog iets van plan?

Marianne Ben ik anders dan anders?

Bruno Anders dan altijd.

Marianne Hoe bedoel je?

Bruno Je behoort tot de weinige mensen van wie je niet bang hoeft te zijn.

En bovendien ben je een vrouw voor wie niemand zich anders wil voordoen dan hij is.

Bruno geeft Stefan een tik op zijn achterwerk. Het kind blijft tussen hen instaan. Dan haalt Bruno een pakje uit zijn